

Eric DE SARRIA:

„Relația mea cu obiectele este continuarea relației cu mine însumi”

L-am întâlnit pe Eric de Sarria în cadrul unui workshop de mânuirea păpușilor și am fost fascinat să cunosc un apropiat colaborator al lui Philippe Genty.

În cadrul celor două zile de *workshop*, am învățat manipularea unor obiecte, dar, în principal, a păpușilor aduse de Eric de Sarria, păpuși-personaje principale din spectacolele lui Philippe Genty. Pentru ca seara să asistăm la un spectacol scris, regizat și jucat de Eric de Sarria. O adevărată școală de teatru, căci artistul trecea de la mânuirea diferitelor obiecte, folii de plastic sau pagini de ziar, la cea a propriului corp, în ritmuri, lumini, intenții și situații diferite, de la simplul joc al obiectelor casnice, la iluziile create cu mijloace comune. Pentru ca totul să te transpună într-o lume a basmului, a copilăriei pe care o regăseai cu fiecare secundă ce înaintai în derularea acestei mici povești, cântată, mimată, arătată cu cele mai insolite tehnici de mânuire și soluții regizorale. Magnific, este singurul cuvânt ce definește ceea ce am văzut.

Liana CETERCHI: *Ce v-a determinat să ajungeți ceea ce sunteți azi? Sau ați simțit, de la bun începutul carierei, această nevoie de a fi pe scenă înconjurat de obiecte?*

Eric DE SARRIA: Îmi amintesc, aveam vreo 10 ani, scriam seara piese scurte pe care le jucam a doua zi în fața colegilor, în curtea școlii. Eram un fel de clown. Obiectele nu-mi erau familiare, mărturisesc chiar că le uram. Lucrurile s-au schimbat când l-am întâlnit pe Philippe Genty, la 30 de ani. Cu toate acestea, sunt și acum câteodată foarte neîndemânatic cu obiectele.

L. C.: *Dar care este legătura dumneavoastră specială cu obiectele?*

E. d. S.: Eram cunoscut în familie drept cel care spărgea tot ce atingea. Adeseori spuneam că eu eram cel care descoperea în obiecte punctul lor slab, bine ascuns. Așa că nu am nici o legătură specială cu obiectele, am doar convingerea fermă că sentimentele, stările interioare pot fi transmise audienței prin felul în care manipulezi aceste obiecte. Relația mea cu ele este continuarea relației mele cu mine însumi. Face parte din procesul jocului meu scenic, al actoriei. Desigur, antrenamentul meu cu păpușa mi-a relevat noțiunea de *animus*, mi-a demonstrat că obiectele au suflet. Așa că nu pot fi considerate numai simple accesorii. Ele sunt personaje, înainte de toate.

L.C.: *Care este obiectul pe care îl prețuieți cel mai mult pe scenă și cel pe care îl prețuieți mai mult în viață?*

E. d. S.: Pe scenă prefer lumina și obiectele transformabile.

L.C.: *Vă rog să-mi descrieți cum credeți că este viața unui obiect pe scenă?*

E. de S.: Să ne imaginăm o lampă, aceea care e folosită în teatrele tradiționale pentru a lumina scena atunci când teatrul este închis. Această lampă simplă, situată pe un stativ, este numită „La Servante”/„Servitoarea” și este adusă înainte de a se părăsi scena și de se a stinge toate proiectoarele. La unsprezece noaptea ea e aprinsă în mijlocul scenei, scenă plină încă de imaginile spectacolului din acea seară. La douăsprezece noaptea, ea se uită la toate proiectoarele și le spune: „Somn ușor, băieți, o meritați, toată seara ați luminat traseele actorilor, ale dansatorilor, ale mimiilor, ale muzicienilor, pentru a-i face frumoși, creând spațiul, ambiante și acum, că publicul a plecat, ei s-au purtat fără milă față de voi și v-au stins. V-ar fi lăsat în întuneric, dacă n-aș fi fost eu aici să vă dau speranța că cineva se va întoarce la voi!” Dar la trei dimineața, ea se gândește: „Toată ziua stau într-o cămăruță, singură,

n-am cu cine schimba o vorbă. Și noaptea stau tot singură. Ard aici pentru nimeni și pentru nimic (poate doar pentru vreun șoricel care traversează scena și care-mi mulțumește rozându-mi cablul electric) și nimeni nu are grijă de mine..."

La opt dimineața, când vine primul mașinist și o scoate din priză, ea încearcă să spună ceva de genul: „Așteaptă puțin, aș vrea atât de mult să fiu folositoare oamenilor, actorilor, dansatorilor, te rog, așteaptă!” Dar mașinistul se comportă ca și cum n-ar fi auzit nimic...

L.C.: *Când sunteți pe scenă, vi se întâmplă să vă gândiți la dumneavoastră ca la un obiect, vreau să spun în momentele de totală nemișcare?*

E. d. S.: Nu. Niciodată, dar adesea mă simt manipulat de alții și mai ales de mine însumi. Unii ar putea spune că sunt manipulat de Philippe Genty, dar așa cum am spus deja, nu se poate vorbi de asta.

L.C.: *Cum l-ați întâlnit pe Philippe Genty?*

E. d. S.: L-am întâlnit prin tatăl meu, care era regizor de teatru. Într-o zi, în 1988, Philippe Genty, care era un bun prieten al tatei (tata e mort acum, dar încă mai are grijă de mine), l-a sunat, deoarece căuta actori. Tata i-a spus să vină să vadă piesa în care jucam eu. Lui Philippe i-a plăcut jocul meu și m-a invitat să particip la o audiere organizată de el. Eram foarte sceptic, dar am acceptat. Am acceptat pentru că văzusem în 1984, un spectacol al lui, care mi-a plăcut foarte mult. Este un spectacol pe care îl joc și eu și acum *Zigmund Follies* / "Nebuniile lui Zigmund".

L.G.: În lucrul cu Philippe Genty până unde merge munca dumneavoastră individuală și unde începe cea colectivă, de echipă în crearea spectacolului?

E. d. S.: De la ceea ce a scris Philippe noi improvizăm foarte mult. Aducem propriile noastre asocieri, senzațiile și amintirile pe care ni le declanșează scenariul. Îi arătăm lui Philippe propunerile noastre și el selectează ceea ce-i place. Ca să vă spun adevărul, avem adesea sentimentul că dăm foarte mult, dar el păstrează foarte puțin. Dar ceea ce simțim noi nu e corect.

L.G.: *Care este momentul pe care-l iubiți cel mai mult în crearea unui spectacol? Și ce moment urâți cel mai tare?*

E. d. S.: În proces, iubesc momentele de alchimie dintre gânduri și materiale, acele momente în care ideile și obiectele concrete devin o singură acțiune.

L.G.: *Când jucați, acționați fiind conștient de întreg sau sunteți interesați numai de ceea ce aveți dumneavoastră de făcut. Dar în ultimul dumneavoastră spectacol, în care erați atât autorul, cât și regizorul și actorul?*

E. d. S.: Încerc să fiu concentrat pe ceea ce am de făcut. Selectez repede gândurile diferite care îmi trec prin cap. Ca actor, îl întreb pe regizor dacă atitudinea mea e corectă, ca regizor, îl rog pe autor să-l ajute pe actor, și ca autor îi cer atât regizorului cât și actorului să respecte scenariul. Așa că vorbim o grămadă unii cu alții. Și asta e într-adevăr un lucru care e foarte frumos de ascultat.

L.G.: *Care este lucrul pe care vi-l spun cel mai des cei care vin la dumneavoastră după spectacol?*

E. d. S.: Mulțumesc și spun că au fost profund emoționați... De altfel, acesta este primul meu spectacol singur în fața unei audiențe atât de mari. Îmi place să vorbesc cu publicul după ce se termină, îmi place să-i ajut să plonjeze înapoi în realitate.

L.G.: *Poate dumneavoastră le amintiți de ceva ce ei au pierdut în copilăria lor, și de care-și aduc brusc aminte atunci când vă văd spectacolul... Ați fost în România cu Philippe Genty? V-ar plăcea să veniți cu ultimul dumneavoastră spectacol solo?*

E. d. S.: Mi-ar plăcea foarte mult. De altfel, compania a fost deja contactată de Nic. Weisz & Radu Macrinici și probabil vom veni în curând.

A consemnat Liana CETERCHI

